

CINC POEMES INÈDITS DE MIQUEL SOLÀ I DALMAU

Tardoral

Àlbers d'argent i maragdí fullam,
tremolosos del cant que el vent afina;
els primers freds us donen to d'aram
que brilla a l'or del sol, quan ja declina.

L'heura cobreix la soca i el brancam,
i l'ull més tendre vers l'atzur s'afina;
misteriós, subtil, creixent lligam
d'un viure, que us fa dolç l'estiu que fina.

Així tu i jo, innúmers els vestigis
dels embats, la duresa dels litigis
que el viure ens han tornat branc poc robust

sentim l'infant que ens crida avi, àvia!
i rebull el corrent de nostra sàvia
pel goig d'ésser suports d'un tany venust.

Per a tu (poesia familiar)

Diumenge IV de Pasqua

Senyor, tinc por. El llop segueix el rastre,
i el més feble del folc està en perill
si els ferotges ullals dintre la clastra
són lladres insolents per cada fill.

No és que jo pressenti cap desastre;
sé prou que sou Pastor, que sou Cabdill,
sempre a l'aguait per bandejar el malastre;
fer-nos lliberts del malaurat perill.

Si sóc poruc, no em manca confiança.
tenir fam de ser just, és benaurança
per afranquir, molt vacil·lant, el peu.

Amat Pastor, planyeu-me la coixera;
jo sóc ovella vostra, que delera
entrar dintre la pleta, quan vulgueu.

Cinquantenari pasqual (1985)

Atlant de l'ull plorós

Sols pots nimbar el teu front de fruits d'alzina;
el cerç, de la carrasca, bat la fulla;
del sucumbir se t'ha clavat l'espina;
goteig desconhortat la cara et mulla.

Mal de la mort, la bèstia assaïna,
el teu cinyell, de fruits es caramulla:
magrana, poma, pera, mandarina.
Ets generós, quan l'inclement t'esfulla.

Abans d'ésser retut, que les nevades
llangueixin com senyal de tes petjades,
vols que els humans escoltin ton lament,

que si fereix, promet vida novella.
El cicle de l'eterna meravella,
Salm entonat amb vius xiulets, pel vent.

Retaule de Santa Maria (1982)

L'àvia Maria i el seu retrat

Arrugadeta,
com fruita pancellona,
coneguí l'àvia.
Pessic angelical. Per tan velleta,
sàvia.

Aranya indefallent,
desfà el cabdell, canó a la cintura,
—mentre l'ullar del sol és or fulgent—
fent mitja; no s'atura.

Foscant, de la barjola del gipó
es treu, gros, un rosari.
Comptant grans la mà sembla papallona.
Pausada assaboreix l'oració,
com sacerdot el rés del breviari.

Àlbum de família (sense data)

Com una rosa de foc

Giravoltar garbós d'una faldilla
damunt el peu descalç.
Un vol de mans que en la penombra brilla
com si d'algun estel cerqués l'encaç.

El ritme s'encomana, no s'aïlla;
nodreix els comensals;
fester que els torna clara la cruïlla,
i els metja el cos i l'esperit, de mals.

Entorn d'aquesta fembra, mentre dansa,
un cercle d'ulls, carboncles amb frisança,
li van seguint el joc.

Diria's un collar, per la que exànime,
és com l'ancestre síntesi de l'ànima,
i el crepitjar del foc.

Gitanos (1976)

